

[Flygaard]

gel på samme ikke søger over i en landsdækkende ungdomsgarantiordning med det sigte, at alle ledige unge over 25 år garanteres et tilbud om uddannelse eller beskæftigelse.

Jeg vil gerne i den forbindelse minde om, at retsforbundet under behandlingen af finanslovsforslaget for 1980 stillede ændringsforslag om øgede bevillinger til den erhvervsfaglige grunduddannelse under de tekniske skoler, under handelsskolerne, men der var beskeden tilslutning til dette ændringsforslag, idet kun socialistisk folkeparti, venstresocialisterne og retsforbundet kunne tilslutte sig forslaget, men det mener jeg klart må med ind i de videre overvejelser om denne lovgivning.

Ungdomsgarantiordningen bør derfor efter vores opfattelse være en sekundær løsning, i den forstand at den kun anvendes, hvor det direkte erhvervsuddannelsessystem, herunder også videreuddannelse og efteruddannelse, ikke slår til, af den ene grund at det allerede er udnyttet og der ikke ligger flere muligheder, eller måske også af den anden grund, at der ikke er den nødvendige formåen.

Når dette er sagt, skal det også tilføjes, at der tilbage bliver et stort problem i forbindelse med ungdomsarbejdsløsheden, og det er spørgsmålet om restgruppen og spørgsmålet om de unge kvinder. Det er muligt, der også er et problem med hensyn til aflønningsgrundlaget, og vi vil da gerne være med til at se på en eventuel problematik i forbindelse med garantilønnen.

Jeg vil gerne om ungdomsgarantiordningen i øvrigt sige, at jeg har forstået den således, at den primært sigter mod private jobtilbud, og at det kun i det tilfælde, dette ikke kan lade sig gøre, er amtskommunens opgave at tilvejebringe jobtilbud.

Det er heller ikke givet, at en ungdomsgarantiordning kan give et efterfølgende beskæftigelsesgrundlag. Det kan man beklage, men man kan også spørge, hvad alternativet er, hvis man ingenting foretager sig. Det er jo arbejdsløshed, og i den forbindelse synes jeg lige så godt, vi alle kan erkende, at vi på den ene side alle gerne vil være med til at løse dette problem, men at der indtil dato ikke er nogen, der har lavet en patentløsning, som med ét slag eller blot over en kortere årrække var i stand til at løse problemet helt og fuldt.

Til slut vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om det, man kalder meningsfyldt og kreativt arbejde. Jeg mener, at den megen tale, der er om meningsfyldt og kreativt arbejde, i nogle tilfælde kan holde folk væk fra forskellige former for arbejde, som de måske egentlig ikke burde blive væk fra. Jeg kan huske, at jeg engang for mange år siden, da jeg var ansat i statens ligningsdirektorat, sad og skrev en række skattekendelser. Det troede kontordamerne var meningsfyldt arbejde, men så sagde jeg: ja, det kan man godt sige, men nu har jeg 30 ens sager; den første kan måske være meningsfyldt, men de 29 skal jo trods alt også laves, for at samfundet kan fungere på dette område. Det var måske også værd at tage med ind i overvejelserne om at løse ungdomsarbejdsløsheden.

Ninna Pedersen (FP):

Hr. Erenbjerg talte om, at alle skeptikerne var blevet gjort til skamme med den rapport, der fremkom fra 1978 om forsøgene. Jeg er af den modsatte opfattelse og vil sige: nej, alle skeptikerne fik ret. Det vil jeg gerne belyse med nogle eksempler, som jeg har praktisk erfaring for, idet jeg henholder mig til bemærkningerne i lovforslaget, hvor der står: »Kan et privat jobtilbud ikke fremskaffes...« osv.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge, hvilken indsats kommunerne egentlig gør for at sørge for at skaffe private jobtilbud. Efter min erfaring er det lidet eller slet intet. Det er nemlig lettere at sætte produktioner i gang med rent kommunal indsats og støtte. Jeg oplever, at de unge, der vil, er tilsluttet en eller anden kommunal opfindelse med projektarbejder el. lign. Der tales i den skriftlige fremsættelse om, at regeringen ifølge rapporten fra 1978 »finder det berettiget at konkludere, at lovens virkninger har været positive.«

Er det en positiv virkning over for ungdommen, at man f. eks. opretter et tekstilværksted, hvor de unge kan lave bl.a. plantefarvning, som i stedet kunne laves på en aftenskole? Det er i hvert fald ikke positivt, såfremt der tænkes på beskæftigelsesmuligheder, som de unge senere skal kunne leve af eller bruge til andet end fritidsforfølelse. Er det en positiv virkning, når man sætter de unge til f. eks. at lave skurvogne og derved